

[Justitsministeren.]

Det ærede Medlem udviklede meget videnskabeligt, at alt „retsstridigt“ ogsaa var „utilbørligt“. Her maa det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, have glemt sin Børnelærdom, som han bl. a. lærte hos sin daværende Manuduktør, thi dér lærte man netop, at der undertiden kunde være noget, der var „retsstridigt“ uden at være „utilbørligt“, idet en Lov kan opstille Regler, som det altsaa er „retsstridigt“ at overtræde, men derfor behøver det ikke at være „utilbørligt“. Jeg behøver kun at nævne et enkelt Eksempel for nogenlunde at karakterisere Forholdet: Hastighedsbestemmelserne i en Automobillov; at overtræde dem er „retsstridigt“, men det ærede Medlem vil ikke altid paastaa, at det ogsaa er „utilbørligt“, det er det faktisk ikke (*Holstein*: Jo, det vil jeg paastaa). Javel, men det tror jeg nu der vil være forskellige Anskuelse om. Altsaa, noget kan meget godt være „retsstridigt“ uden at være „utilbørligt“.

Og naar det ærede Medlem stillede mig det Spørgsmaal, hvad man forstaar ved „paa uberettiget Maade“, skal jeg svare, at derved forstaar man „retsstridigt“, naar man tager Begrebet „retsstridigt“ i videste Forstand, nemlig saaledes, at der handles „retsstridigt“, ikke blot, naar man overtræder positive Lovbestemmelser, men ogsaa, naar man overtræder Anordninger eller handler i Strid med hidtil gældende Praksis, altsaa, naar man overtræder de Regler, som det ærede Medlem og jeg nu en Gang maa følge, selv om de ikke staar i Lovgivningen, men f. Eks. findes i Praksis, i Anordninger eller endog i Aftaler mellem de enkelte.

Hermed tror jeg at have besvaret dette Spørgsmaal paa en Maade, som det ærede Medlem vil være tilfreds med, nemlig at man ved Udtrykket „paa uberettiget Maade“ forstaar „retsstridigt“ i videste Forstand.

Det næste Spørgsmaal, det ærede Medlem kom ind paa uden dog bestemt at kræve Svar, angik, saa vidt jeg forstod, Ordet „fri“. Dette Ord findes ogsaa i den Paragraf, hvortil denne Bestemmelse refererer sig, nemlig Grundlovens § 81. Ogsaa dér taler man paa lignende Maade som her om den „frie“ Adgang til Erhverv, og naar man kan gøre det i Grundloven, forekommer det

mig, at man ogsaa maa kunne gøre det her. I Grundloven taler man om den „frie og lige“ Adgang til Erhverv; her taler man kun om den „frie“ Adgang, netop for at pointere, hvad det er, man her vil til Livs, nemlig at nogle vil gribe ind overfor den enkelte.

Det ærede Medlems Hovedspørgsmaal drejede sig, saa vidt jeg forstod, om Afgrænsningen af denne Lov overfor Loven af 4. Oktober 1919 om kollektive Aftaler. Denne Afgrænsning er undertiden meget vanskelig, og det ærede Medlem og jeg vil opleve, at de to Retter i mange Forhold vil have meget forskellige Anskuelse om, hvorvidt Forholdene hører ind under den ene eller den anden Lov. Men det er ikke andet end, hvad det ærede Medlem har set gentagne Gange, f. Eks. med Hensyn til Sø- og Handelsretten og de almindelige Domstole og med Hensyn til to sideordnede Domstole; vi har meget tidt oplevet, at den ene Domstol har ment, at et Forhold hørte ind under den, medens den anden Domstol har haft en anden Anskuelse, og hvorfor skulde det saa ikke ogsaa kunne ske her?

Hovedlinien er imidlertid klar, nemlig at naar der er Tale om Strid mellem Arbejdsgiverne paa den ene Side og Arbejderne paa den anden Side, hører Forholdene efter den Praksis, der har udviklet sig, ind under Voldgiftsretten, men hvis det ikke er Arbejderne, der staar overfor Arbejdsgiverne som Organisation, men en Flerhed af Mennesker, der optræder imod en enkelt, da hører Forholdet ind under den foreliggende Lov.

Det er i det store og hele den Afgrænsning, der skal til. Der kan saa i det enkelte Tilfælde fremkomme Tvivl, men det ærede Medlem og jeg ved jo, at det gør der saa tidt; hvor to sideordnede Myndigheder staar overfor hinanden, kan der opstaa Tvivl om, hvor den enes Kompetence hører op, og hvor den andens begynder. Men Hovedsagen er, at Striden mellem Arbejdsgivere og Arbejdere som saadan hører hjemme under den faste Voldgift og har gjort det siden 1919 og vil vedblive at høre hjemme dér uanset denne Lov, medens derimod Stridigheder, der fremstaar ved, at en Gruppe af Mennesker uden Hensyn til, om det er Arbejdere eller Arbejdsgivere, i en eller anden Egenskab optræder overfor den enkelte, hører hjemme her.